

พายู่เฟ่งมองรูปแกะสลัก นางอัปสรกรีกที่สะอังกายอิงต้นไม้
ดวงหน้าแสงงามแห่งนมองมือข้างที่ซูดทาบลายเป็นรูปดาวห้าแฉก เหมือนกำลัง
จะเสกสิ่งใด

“สวยใช่ไหม” กานต์ เจ้าของร้านจำหน่ายสินค้าแอนติคตามเพื่อนหนุ่มซึ่งเป็นนักธุรกิจไฟแรงแถมยังหล่อขั้นเทพ ซึ่งนานๆ จะโผล่หน้ามาขึ้นชมงานศิลปะ
ในร้านของเขาเสียที

“สวย...สวยมาก...ฉันเห็นแล้วนี่ก็อยากได้ทันทีเลย” พายู่ละสายตาจากรูปแกะสลักนางอัปสร หันมามองหน้าเพื่อนร่วมชั้นเรียนมัธยมต้นและมัธยมปลายมาด้วยกัน เขาเดินทางไปเรียนต่อปริญญาตรีและปริญญาโทที่ประเทศอังกฤษ จากนั้นจึงเข้ามารับตำแหน่งประธานบริษัทนำเข้ารถยนต์หรูราคาแพงแทนบิดา ซึ่งก่อนหน้าบิดาสอนงานเขาอยู่สามปี เริ่มตั้งแต่ทำงานเป็นพนักงานเดินเอกสาร จนกระทั่งตรวจเช็คโกะไหล่รถยนต์ที่นำเข้า กว่าจะได้นั่งตำแหน่งประธานบริษัทก็เหนื่อยสายตัวแทบขาดเหมือนกัน

ส่วนกานต์เรียนปริญญาตรีในเมืองไทย เรียนจบก็มาฝึกดูแลร้านจำหน่ายสินค้าแอนติคของบิดาโดยไม่ต้องผ่านการฝึกอบรมอย่างเข้มงวดเหมือนพายู่ เขา

เคยออกปากกับเพื่อนว่า ‘ฉันสบายกว่าแกเยอะ’ ซึ่งเป็นเรื่องที่พายุไม่อาจปฏิเสธ
“แต่ไม่เห็นแกติดป้ายราคาไว้” พายุเอ่ยต่อ
“ไม่กล้าติดวะ กลัวถูกขโมย” กานต์ให้เหตุผล
“แพงขนาดไหนเชียวะ” พายุถามก่อนหัวเราะเบาๆ “รูปแกะสลักไม้นางอัปสร
ไม้ไซของเก่าแก่หลายร้อยปีซะหน่อย”

“แกรู้ได้อย่างไรว่าไม่ใช่ของเก่า” กานต์ถามเป็นเชิงลองภูมิเพื่อน
“ดูจากรูปร่างนางอัปสร อ่อนแอ่นอรชร ไม่อวบแบบคนยุคก่อนๆ นียมกัน
ถึงฝีมือแกะสลักจะละเอียดประณีตงดงามมาก แต่ชิ้นงานก็ไม่ได้ใหญ่นัก สูงแค่
ฟุตครึ่ง ราคาน่าจะอยู่ที่หลักหมื่นเท่านั้น” พายุพูดพลาถประเมินราคา

“แกคาดผิดถนัด เจ้าของตั้งราคาไว้...หนึ่งล้านบาทขาดตัว” กานต์เอ่ย
พลาถยกมือกอดอก มองหน้าเพื่อนที่แสดงสีหน้าแปลกใจมากกว่าตกใจ

เงินหนึ่งล้านบาทสำหรับนักธุรกิจอย่างพายุ แม้ไม่ถือว่ามากนัก แต่การ
ซื้อตุ๊กตาไม้แกะสลักแบบนี้ นักธุรกิจผู้ชาญฉลาดไม่ทำกัน

“เจ้าของ?...” พายุมองหน้าเพื่อน “ไม่ใช่แกหรือ”

“เปล่า...ฉันไม่ใช่ เจ้าของตัวจริงมาฝากขาย จ่ายค่าฝากล่วงหน้าไว้ก่อน
ด้วย บอกว่าถ้าเดือนหนึ่งไม่มีคนซื้อ เขาจะมาเอากลับไป”

“แสดงว่า...เจ้าของเป็นคนมั่นใจมาก” พายุเอ่ยกับเพื่อน

“แล้วยังงี้แกยังอยากได้อยู่หรือเปล่า” กานต์ถาม น้ำเสียงไม่ได้ล้อเล่น

“ไม่เพียงแค่อยาก แต่ฉันจะซื้อ” พายุตอบ

“หนึ่งล้านบาทนะ” กานต์พูดย้ำ

“ก็ใช่ล่ะสิ” พายุเอ่ยพลาถหยิบสมุดเช็คออกมาเขียน ฉีกต้นขั้ว ก่อนยื่น
กระดาษที่ทดแทนเงินสดหนึ่งล้านบาทให้เพื่อน

กานต์รีบไปดูแล้วถามย้ำ “แกเอาจริงหรือ”

“เออ...” พายุตอบคำสั้นๆ “แต่อยากรู้ว่าเจ้าของเดิมเป็นใคร”

“ลุงแก่ๆ คนหนึ่ง”

“มีเบอร์โทร.ไหม” พายุถามขณะไล่ปลายนิ้วไปตามแขนนางอัปสรข้างที่
ทอดลงแนบกาย

“ไม่มี”

“แล้วเขาจะรู้ได้ยังไงว่าแกขายของให้เขาได้แล้ว”

“นั่นนะสิ...ลุงแกคงจะแวงมาดูตอนครบเดือนมัง” กานต์คาดคะเน

“ถ้าลุงเจ้าของรูปแกะสลักมา อย่าลืมบอกนะว่าฉันอยากคุยด้วย” พายุ
นี่ก็อยากรู้จักเจ้าของเดิม

“ได้ แล้วฉันจะบอกให้” กานต์รับปาก พลังบรรจรูรูปแกะสลักนางอัปสร
ลงในกล่องบุผ้าแพรอย่างดีก่อนมอบให้พายุ

ซ่าา!...

ฝนตกกระหน่ำจนพายุต้องขับรถช้าลง เปิดทั้งที่ปิดน้ำฝนและไฟหน้ารถ
ทั้งๆที่เวลานี้เพิ่งจะทำโมงเย็นเท่านั้น...ใกล้จะถึงบ้าน ก็เห็นร่างร่างหนึ่งยืนอยู่
กลางถนนในระยะประชิด พายุรีบเหยียบเบรก รถหยุดเหวี่ยงตึงจากร่างนั้น
ไม่ถึงหนึ่งฟุต เขามั่นใจว่าไม่ได้ชนชน แต่ร่างนั้นกลับพับลงกับพื้น

ชายหนุ่มคิดในใจ ‘สงสัยพวกสลิปแปดมงกุฏ’ จึงกดแตรดังสนั่นหวั่นไหว
ทว่าร่างที่พับอยู่บนพื้นถนนไม่ขยับกายเคลื่อนไหว

‘หรือตกใจจนเป็นลม’ ความคิดประการหลังทำให้พายุยอมเนื้อตัวเปียกฝน
เปิดประตูรถลงไปดูเหตุการณ์

ร่างนั้นดูบอบบาง นอนตะแคงขดตัวอยู่ เส้นผมดำยาวสลวยคลุมระไบหน้า
ที่นอนคว่ำ เนื้อตัวสวมชุดสีขาว เป็นเสื้อคอกลมแขนกุด ชายเสื้อยาวลงมา
ระชาอ่อน เอวเสื้อคาดเชือกถักสีทอง

“คุณ...คุณ...” พายุเรียกพลังเขย่าต้นแขนเรียว

ร่างนั้นขยับกาย...เปิดเผยดวงหน้างดงามยิ่งกว่าเทพนารีบนสวรรค์

พายุตะลึงมองดวงหน้านั้น...เหมือนคุ้นเคย...และงุนงง

ครูหนึ่งจึงเรียกสติกลับคืนมา...พายุตะเซีพจรบนต้นคอของหญิงสาว มัน
ยังเต้นรัว

“ยังไม่ตาย คงตกใจจนเป็นลม” เขาบอกตัวเองพลางเดินไปเปิดประตูรถ
วกกลับมาอุ้มเธอแล้ววางบนเบาะหน้าข้างคนขับก่อนบิดประตูให้ เขาเองเนื้อตัว
เปียกโชกเพราะฝนเทราฟฟ้ารั่ว ก่อนเดินอ้อมมานั่งประจำที่คนขับแล้วขับรถ
กลับบ้าน

ประตูรั้วบ้านเปิดอัตโนมัติด้วยรีโมต แต่ลุงชมที่นั่งยามอยู่บริเวณซุ้มริม
ประตูรั้วอดชะงักหน้ามองไม่ได้

รถแล่นเข้าจอดเทียบบันไดหน้าบ้านที่ใหญ่โตหรูหราราวคฤหาสน์ มีกันสาด
ยื่นรับบนเสาใหญ่สองต้น

ป้าแชนม์ที่ยืนรออยู่วิ่งมารับหน้า “คุณหนูกลับมาแล้ว”

พายุเปิดประตูรถมาได้ยินพอดี จึงเอ่ยอย่างหงุดหงิด “ฉันโตแล้วนะ...ป้า
เลิกเรียกคุณหนูสักที”

“ค่ะ...คุณ” ป้าแชนม์รับคำ สีหน้าเจื่อนๆ

พายุเดินอ้อมไปเปิดประตูรถอีกด้านแล้วอุ้มหญิงสาวลงจากรถ

“ใครกันคะ...คุณหนู...เอ๊ย!...คุณ”

“ไม่รู้” พายุตอบพลางอุ้มหญิงสาวขึ้นบันได

ป้าแชนม์รีบเปิดประตู มองเจ้านายอุ้มหญิงสาวไปวางบนโซฟาในห้องนั่งเล่น

“ป้าไปหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดตัวให้เธอที แล้วเอาผ้าห่มหนาๆ มาห่มให้ด้วย
มียาอะไรก็เอามาด้วยนะ”

“ค่ะ” ป้าแชนม์รับคำ

พายุเดินขึ้นไปชั้นบน ก้าวเข้าห้องนอนของตนเพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า
อย่างรวดเร็ว แล้วรีบลงไปชั้นล่างเพื่อดูคนที่เขาพาเข้าบ้าน ก็เห็นป้าแชนม์กับสาวใช้
วัยรุ่นคนอื่นกำลังถือยามดองปลายจมูกพร้อมททายาหม่องบนขมับของหญิงสาวอยู่

“เป็นไงบ้าง ยังไม่ฟื้นหรือ” พายุถาม

“ฟื้นแล้วค่า! ฟื้นแล้วค่า!” ป้าแชนม์รีบเอ่ยเมื่อเห็นหญิงสาวกะพริบตา

หญิงสาวกะพริบตาสองสามทีก็ลืมตาขึ้น...พายุเห็นดวงตาที่ดูสวยราวดวงตา
ลูกกวาวมองตรงมาที่เขา

“คุณเป็นยังไงบ้าง” เขาถามหญิงสาว

“หนาว” เธอตอบ น้ำเสียงหวานทูลราวเสียงระฆังแก้ว พลาญยกมือขึ้น
กระชับผ้าห่ม

“ปิดแอร์สิ...พร” พายุสังสาวใช้วัยรุ่น

“ค่ะ” พรรับคำ ลุกไปปรับอุณหภูมิของเครื่องปรับอากาศก่อนกลับมานั่ง
ที่เดิม

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” เขาถามหญิงสาวที่ขยับตัวลุกขึ้นนั่ง

เธอส่ายหน้าแทนคำตอบ

“ไม่เจ็บก็ดีแล้ว บ้านคุณอยู่ไหน เต็มจะให้ลุงชมขับรถไปส่ง”

“ไม่มีบ้าน” เธอตอบเสียงละห้อย

พายุอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนถามต่อ “แล้วคุณอยู่ที่ไหน”

หญิงสาวเอาแต่นิ่งเงิบ

พายุจึงเปลี่ยนคำถาม “คุณชื่ออะไร”

“รัศมีดารา”

ป้าแซมหัวเราะก๊าก ส่วนพรหัวเราะคิกคัก

“หัวเราะอะไรกัน” พายุถามเสียงเข้ม

พรรีบหุบปาก ส่วนป้าแซมตอบว่า “ชื่ออย่างกับนางเอกยี่เกค่ะ...คุณ”

“ไม่สมควรหัวเราะเขา” เจ้านายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้ม

“ค่ะ...คุณ” ป้าแซมหน้าจ้อย

“ชื่อซ้ำแปลกมากนักหรือ” หญิงสาวถามเป็นประโยคยาวๆ ครั้งแรก

“ก็ไม่แปลกหรอก ว่าแต่ทำไมถึงไม่มีบ้าน” พายุวกกลับมาถามคำถามเดิม

“บ้านถูกเลื้อย ถูกขุด ถูกถอน” รัศมีดาราตอบ

“ถูกไล่ที่ล่ะสิ” ป้าแซมถามแทรก

พายุเองก็คิดเช่นนั้น เอ่ยปากถามต่อ “แล้วญาติพี่น้องล่ะ”

“ไม่มี” หญิงสาวส่ายหน้า เส้นผมสลวยพลิ้วไหว

“สักคนก็ไม่มีเลยหรือ” พายุพยายามซักไซ้ให้ได้ความมากที่สุด

“ไม่มี ข้าเหลือตัวคนเดียว” หญิงสาวเอ่ย น้ำตาปริ่มๆ จะไหล

“อย่าร้องไห้ละ...ฉันไม่ชอบคนร้องไห้” พายุรีบห้ามก่อนหน้าตาของหญิงสาว

จะไหลอาบแก้ม

เธอจึงยกมือกรีดน้ำตาทิ้ง “ขอข้ายู่ด้วยคนเถิด”

เสียงขอร้องของหญิงสาวเหมือนชอกซอนเข้าไปถึงก้นบึ้งหัวใจชายหนุ่มมรวามนตร์สะกด เขาพยักหน้ารับ “ก็ได้”

“คุณคะ...” ป้าแชนม์รีบแย้ง “แม่ที่เป็นใคร มาจากไหนก็ไม่รู้...”

พายุยกมือขึ้นห้ามทำให้ป้าแชนม์ต้องหยุดพูดกลางคัน แล้วเขาก็พูดว่า “ฉันจัดการเรื่องนี้เอง ให้รัศมีติดารอยู่ที่บ้านนี้ในฐานะแขกของฉัน”

“ถ้าคุณทำกับคุณผู้หญิงกลับจากทั่วอเมริกา จะเรียนท่านว่ายังไงคะ” ป้าแชนม์ตั้งคำถามที่แม้แต่พายุเองก็หาคำตอบไม่ได้ แต่พอสบตาหญิงสาวบูบปลัน...ความคิดก็เกิดทันใด

“บอกทุกคนว่ารัศมีเป็นน้องสาวของราม เพื่อนของฉันที่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ตายเมื่อสามเดือนก่อน ตอนนี้อยู่คนเดียว...เข้าใจไหม...ป้าแชนม์ พร”

“คะ” ป้าแชนม์และพรรับคำพร้อมเพรียง

“ข้าขอขอบคุณท่านยิ่งนัก” รัศมีดารายกมือไหว้

“ไม่เป็นไร...ทีหลังอย่าเรียกตัวเองว่าข้า ฟังดูไม่สุภาพ เรียกตัวเองว่ารัศมีก็พอ ฟังดูดีกว่าเยอะเลย” พายุบอก

“ข้า...เอ่อ...รัศมีจะจำไว้ค่ะ”

“ดีมาก” พายุยิ้ม หันไปสั่งป้าแชนม์และพร “ไปจัดห้องพักให้น้องรัศมี ส่วนเรื่องเสื้อผ้า ตอนนี้อยู่ของพรไปก่อน แล้วพรุ่งนี้จะให้ลุงชมชัชรถพาพรกับรัศมีไปซื้อที่ห้างสรรพสินค้า พรช่วยดูเสื้อผ้าให้รัศมีด้วยละ”

เช้าวันรุ่งขึ้น...อากาศสดใส ไม่ส่อเค้าเลยว่เมื่อวานฝนตกหนัก รถสปอร์ตหรูสีแดงแบร์ดีคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดในบ้านของพายุ เจ้าของรถเป็นสาวสวยหุ่นนางแบบ แต่งกายด้วยชุดเดรสสั้นสายเดี่ยวสีส้มสด สวมรองเท้า

สั้นสูงทงนิ้ว ก้าวลงจากรถก็เดินตรงเข้าบ้าน ป้าแฉ่มกำลังเปิดประตูบ้านพอดี จึงส่งยิ้มให้

“คุณแพรชีมาแต่เช้านะคะ”

“ดาร์ลิ่งตื่นรึยัง” แพรชีหรือแพรลิตา นางแบบและนางเอกชื่อดังถาม

“ตื่นแล้วค่ะ กำลังทานข้าวต้มอยู่กับ...”

ป้าแฉ่มพูดไม่ทันจบ แพรลิตาก็ก้าวฉับๆ เข้าบ้าน ทำให้ป้าแฉ่มอดบ่นพิมพ์ไปได้ “ทำไมถึงไม่มีใครยอมฟังให้จบสักคน”

ที่โต๊ะอาหาร...พายุนั่งหัวโต๊ะ กำลังรับประทานข้าวต้มทะเล โดยมีรัศมี-ดารานั่งกินขนมปังทานมชิ้นหวาน เพราะเธอไม่ยอมกินข้าวต้มเหมือนเขา

“ดาร์ลิ่ง” แพรลิตาตวัดมือคล่องคอพายุไว้หลวมๆ ก่อนจะหันเห็นรัศมี-ดารานั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย “เฮ้ะ!...ยัยคนนี้เป็นใคร?”

“รัศมีเป็นน้องสาวเพื่อนสนิทของผมเอง” พายุตอบพลางเอ่ยถาม “แพรชีทานอะไรมาหรือยัง มาทานด้วยกันมั้ย”

ตอนแรก...แพรลิตาตั้งใจอดอาหารเพื่อลดน้ำหนัก แต่เมื่อเห็นหน้ารัศมี-ดาราน่าหล่อรู้สึกซิงซังขึ้นมาทันทีทันใดโดยไม่รู้สาเหตุ จึงนั่งลงบนเก้าอี้ตัวตรงกันข้ามกับรัศมีดาราน พุดออดอ้อนพายุ “ไม่ต้องจัดใหม่หรอกค่ะ แพรชีทานขนมเดียวกันกับดาร์ลิ่งดีกว่า ดูท่าจะอร่อย”

“จัดใหม่ดีกว่า ของผมเหลือนิดเดียว เตี้ยวแพรชีจะไม่อ้อม”

“แพรชีทานไม่จุหรอกค่ะ แค่นี้ก็อ้อมท้องแล้ว ดาร์ลิ่งป้อนให้หะคะ” ดาราสาวเล่นท้ออ่อน

“ได้ครับ” พายุรับคำ กำลังตักข้าวต้มช้อนแรกป้อนให้แพรลิตา ไทรศพ์ท์มือถือก็ตั้งขึ้น เขาวางช้อนก่อนรับสายพุดสองสามประโยคก็รีบลุกจากโต๊ะอาหาร “แพรชีค่อยๆ ทานนะครับ ผมมีธุระด่วน ต้องรีบไป” ว่าแล้วก็รีบเดินผลไป

“เตี้ยวลึคะ” แพรลิตาร้องเรียกเพื่อร้องตัวไว้ แต่รู้สึกแปลกๆ เหมือนมีสายตาใครจ้องมองอยู่ พอหันกลับไปก็สบสายตากับรัศมีดาราน

ทั้งคู่ต่างส่งสายตาไม่เป็นมิตรต่อกัน!

แพรลิตาจึงเปิดฉากถาม “หล่อนชื่ออะไร”

“รัศมี...” รัศมีดาราเกือบพลอบออกชื่อเต็ม แต่ยังไม่ทัน นึกถึงตอน
ป่าแซมได้ยินชื่อครั้งแรกแล้วหัวเราะก๊าก เลยคิดว่ามันคงแปลกหูหรือไม่ก็น่าตลก

“ฉันชื่อแพรลิตาหรือแพรซี่ เป็นคนรักของพายุ”

“เธอ”

“เธอเฉยๆ...หมายความว่ายังไง” แพรลิตาแทบเดิน

“ไม่มีความหมายอะไร” รัศมีดาราตอบ

คำตอบห้วนๆ เหมือนยั่วโทะสะราวกับน้ำมันราดบนกองไฟ แพรลิตาคว่า
แก้วน้ำบนโต๊ะสาดใส่หน้ารัศมีดาราทันที...

ทุกอากัปกริยาของหล่อนในสายตาหญิงสาวผู้มากับสายฝนดูเชื่องช้าราว
ภาพสลัวโลว์ชัน รัศมีดาราจึงก้มหลบหัน น้ำดื่มที่สาดเลยโดนป่าแซมที่อุ้มกล่อง
ใส่รูปแกะสลักนางอัปสรที่พายุใช้ให้มาเก็บเข้าเต็มหน้า

“คุณแพรซี่สาดน้ำใส่ป่าทำไมคะ” ป่าแซมถามอย่างงงๆ

ทว่าแพรลิตาไม่ตอบ ฉวยกระเป๋าถือแบรนต์เนมราคาแพงของตนแล้ว
เดินสะบัดหน้าจากไป

กานต์เพิ่งเปิดร้านได้เพียง ๑๕ นาที จัดข้าวของ
ยังไม่ทันเข้าที่เข้าทาง ชายชราในชุดเสื้อม่อฮ่อม กางเกงขายาวสีดำ สวมรองเท้า
แตะ ก็เดินเข้ามาในร้านพลางพูดทักทาย “สวัสดีครับ”

ชายหนุ่มเจ้าของร้านหันไปมองต้นเสียง จำได้ทันทีว่าเป็นเจ้าของชิ้นงาน
ที่เขาเพิ่งขายไปเมื่อวาน “อ้าว...ลุง!”

“ผมมาดูนางอัปสร” ชายชราเอ่ย

“เข้ามาสิครับ นางอัปสรของลุงขายได้แล้ว” กานต์ก็ลูกลูกเดินไปยังโต๊ะ
ทำงาน ไม่ลืมที่จะหยิบเช็คเงินสดหนึ่งล้านบาทจากตู้เซฟข้างโต๊ะมามอบให้

“นี่ครับ...เช็ค ลุงเอาไปขึ้นเงินสดได้เลย”

“ขอบคุณมาก” ชายชรายื่นมือรับเช็คเงินสด แล้วหันกายเดินออกจากร้าน

โดยไม่บอกไม่กล่าว

กานต์เพิ่งนึกได้ว่าพายุอยากคุยกับเจ้าของรูปแกะสลักไม้นางอัปสร จึงรีบเดินตามมาหน้าร้านพร้อมกับเอ่ยเสียงดัง “ลุงครับ คือเพื่อนผม...” เอ๋อแค่นั้นก็ต้องหุบปาก เพราะหน้าร้านซึ่งตั้งอยู่ในศูนย์การค้าใหญ่โตและทันสมัยไม่มีใครเลย เขากวาดตามองไปตามทางเดินทั้งซ้ายและขวา แต่กลับไม่มีเงาร่างของลุงคนนั้น...

ลุงคนนั้นเป็นใคร...เขาสีมแม่ว่าทั้งถามชื่อ!

ห้องนอนของรัศมีดารา เป็นห้องรับรองแขกที่มีขนาดเล็กที่สุดในบ้าน แม้เพียงจะเป็นเตียงเดี่ยวขนาดสามฟุตครึ่ง แต่ภายในห้องมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน หัวเตียงตั้งประชิดหน้าต่างสองบานซึ่งติดตั้งผ้าม่านสองชั้น ชั้นนอกเป็นผ้าลูกไม้โปร่งสีขาว ส่วนชั้นในเป็นผ้าท่วนหนาสีทองอ่อน ทำให้ห้องพักที่ทาสีครีมอ่อนดูสว่างสดใส ส่วนเครื่องเรือนอื่นๆ ก็มีตู้เสื้อผ้าใบใหญ่ขนาดสองเมตรครึ่งสูงจรดเพดาน ถัดจากตู้เสื้อผ้าเป็นชุดโต๊ะเครื่องแป้ง มีเก้าอี้ทรงกลมบุหนังสีเขียวทองอ่อนเข้าชุด ดูแล้วให้ความสะดวกสบายที่สุด นอกจากนี้ภายในห้องยังมีห้องน้ำส่วนตัว ซึ่งมีทั้งส่วนแต่งตัว ส่วนสุขภัณฑ์ และห้องอาบน้ำกรูกระจกที่ใช้ฝักบัวและอ่างอาบน้ำทรงกลม

หลังอาหารเช้า หญิงสาวผู้เกือบถูกน้ำเย็นสาดหน้าเดินไปนั่งเล่นที่ศาลาริมน้ำ มองดูสายน้ำไหลเอื่อยๆ แล้วนึกถึงคำพูดที่ตนพูดกับลุงศิลป์

‘ลุงจำ...ข้าจะอย่างไรดี’

ลุงศิลป์ซึ่งเป็นช่างแกะสลักไม้ อาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กๆ ปลูกสร้างด้วยไม้ราคาถูก เป็นบ้านใต้ถุนสูงราวหนึ่งเมตร ก่อนเข้าบ้านต้องขึ้นบันไดไม้ห้าขั้นก่อนตัวบ้านชั้นเดียวเป็นเพียงห้องนอน มีระเบียบให้หนึ่งทำงานแกะสลักชิ้นงานที่ใหญ่หนัก

รอบบ้านลุงศิลป์มีดอกไม้ที่ซื้อมาใช้ทำเป็นชิ้นงานวางระเกะระกะอยู่ แล้วเขาก็ “เห็น” เธอในคำวันหนึ่ง ขณะเธอนั่งอยู่บนดอกไม้สักทองตอใหญ่

‘แม่หนู...ทำไมมานั่งอยู่ตรงนี้’ ลุงศิลป์ออกปากทักทายด้วยน้ำเสียงเปี่ยมเมตตา

‘เข้าใจ...’ หญิงสาวตอบ ในใจว่างเปล่าราวกับเด็กเพิ่งเกิดใหม่
ลุงศิลป์ซึ่งเป็นนักปฏิบัติธรรมและมีพลังสมาธิแก่กล้าพอมองอีกฝ่ายอย่างพินิจก่อนหลับตาเพ่งกระแสจิต สิ่งที่เขาเห็นทำให้พึมพำเบาๆ ‘นางอัปสร เพิ่งถือกำเนิด’

เขาลืมตามองพลาถถาม ‘แม่หนูรู้ชื่อตัวเองไหม’

คำถามนี้เป็นคำถามที่แปลกมากหากเอ่ยถามคนอื่น แต่กับหญิงสาวที่งามพิสุทธิ์ตรงหน้า เพียงมีสีหน้าครุ่นคิดก่อนตอบ

‘ข้าชื่อรัศมีดารา’

‘นอกจากรู้ชื่อตัวเองแล้ว แม่หนูรู้อะไรอีกบ้าง’ ลุงศิลป์ถามต่อ
หญิงสาวครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนตอบ ‘ข้าต้องตามหาคนคนหนึ่ง...’

‘ใครรี’ นักแกะสลักไม้สูงวัยถาม

‘ไม่รู้’ หญิงสาวตอบน้ำเสียงนุ่มนวล

‘เพื่อให้คุณหรือให้โทษ?’ ชายชราซักถามอีก เพราะหญิงสาวพิเศษผู้นี้สามารถให้คุณและให้โทษต่อผู้ที่เธอตามหาได้

หญิงสาวได้แต่ส่ายหน้าจนเส้นผมยาวสลวยที่ม้วนเป็นหลอดๆ ราวตัดด้วยเครื่องหนีบผมไฟฟ้าอย่างสวยงามพลั่วไหว ‘ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน’

‘แล้วมีเรื่องอะไรที่แม่หนูรู้บ้าง’ ลุงศิลป์ถาม

‘ข้ารู้แต่ว่า...ข้าต้องตามหาชายคนหนึ่ง แต่เป็นใคร ชื่ออะไร อยู่ที่ไหน ข้าล้วนแต่ไม่รู้ ที่สำคัญข้ายังไม่รู้เลยว่าข้าต้องตามหาเขาเพื่ออะไร’ รัศมีดารากล่าวแวตาลี้อนลอย

‘แม่หนู...’ ลุงศิลป์เอ่ยน้ำเสียงอ่อนโยน ‘ลุงขอเรียกตัวเองว่าลุงนะ’

‘จ๊ะ’ หญิงสาวรับคำพาลางแย้มยิ้ม

‘แม่หนูรู้ตัวไหมว่าแม่หนูเป็นอะไร’

รัศมีดาราสายหน้าแทนคำตอบ

‘เมื่อครูลุงเฟ่งสมาธิดู...แม่หนูเป็นนางอัปสรที่เพิ่งถือกำเนิดขึ้นเมื่อครู่นี้เอง
แต่หน้าแปลก พอแม่หนูถือกำเนิดปั๊บ จากร่างทิพย์ก็กลายเป็นกายเนื้ออย่างมนุษย์
ทันที แม่หนูคงผูกพันกับต่อไม้สักทองที่นั่นอยู่ เพราะเมื่อนานมาแล้วแม่หนูถูก
ตรึงจิตวิญญาณไว้กับต้นสักทองต้นนี้ จากนั้นระยะหนึ่งแม่หนูจึงเป็นวิญญาณ
ที่สิงสถิตอยู่ในต้นสักทอง จนกระทั่งพระผู้ทรงศีลรุดงค์ผ่านจึงได้สอนให้แม่หนู
ปฏิบัติกรรม จิตวิญญาณของแม่หนูจึงเลื่อนภพภูมิจากวิญญาณที่ถูกจองจำ
ในต้นไม้มากลายเป็นนางอัปสร ถ้าลุงสันนิษฐานไม่ผิด แม้แต่เดี๋ยวนี้หนูยังต้องอยู่
โดยมีต่อไม้สักทองนี้เป็นหลักยึด ยังไม่เป็นอิสระเสียทีเดียว’

รัศมีดาราได้แต่นั่งฟังลุงศิลป์พูด ยอมรับว่าทุกอย่างเป็นความจริง เธอ
อาลัยอาวรณ์ต่อไม้สักทองนี้โดยไม่รู้สาเหตุ

หญิงสาวมองลุงศิลป์อย่างเคารพในภูมิธรรม เพราะผู้จะฟังดูเพื่อย้อนอดีต
ได้จะต้องมีภูมิธรรมสูงส่งไม่ใช่หน่อย

‘ลุงช่วยเฟ่งสมาธิดูให้ข้าที่ข้าเป็นใคร’ หญิงสาวร้องขอ

ลุงศิลป์หลับตาลูกรู้ใหญ่ก่อนลืมนตา พลังสายหน้า ‘ลุงมองไม่เห็นอะไร
นอกจากเมฆหมอกสีขาว’

‘ข้าสมควรทำอะไรต่อไป’ หญิงสาวถามลุงศิลป์และถามตัวเองในตัว

‘เอาอย่างนี้ละกัน...แม่หนูนางอัปสร’

‘เรียกชื่อข้าเฉยๆเถิด’ รัศมีดาราเอ่ย

‘อืม...แม่หนูรัศมีดาราขึ้นไปอาศัยอยู่บนบ้านลุงก่อนก็แล้วกัน ส่วนลุงจะ
กางเต็นท์นอนนอกบ้านเอง’

‘ลุงออกไปก่อนเถิดเช่นนี้ ข้าถึงขึ้นไปบนเรือนของลุงได้ ไม่เช่นนั้นพวก
เจ้าที่เจ้าทางจะห้ามปรามข้า’

คืนนั้น...ลุงศิลป์รีบตื่นที่สำรองเพื่อแขกเข้าพักมากางบริเวณลานกว้างข้าง
บ้าน เขาไม่ได้นอนหลับพักผ่อน แต่กลับนั่งทำสมาธิจนรุ่งสาง ทำให้เกิดความคิด
ขึ้นในใจ

รุ่งเช้า...รัศมีดาราเดินออกจากห้องนอนมานั่งที่ชานระเบียง

ลุงศิโรบ์จึงถาม ‘เมื่อคืนนอนหลับสบายมั๊ย’
 หญิงสาวยิ้มเล็กน้อย ‘ข้าไม่นอนบนที่นอนของผู้อื่น’
 ‘แล้วแม่หนูย็นตลอดทั้งคืนหรือ’ ลุงศิโรบ์ถาม
 ‘เปล่า...ข้านั่งหลับบนเก้าอี้หวาย แต่ก่อนจะนั่ง ข้าใช้ไม้กายสิทธิ์...’ เธอพูด
 พลังซูไม้คทาเล็ก ๆ ที่ปลายเป็นรูปดาวห้าแฉกสีทองแวววาว ‘เสกทำความสะอาด
 เก้าอี้ก่อน’

‘แล้วแม่หนูต้องกินอาหารใหม่’ ลุงศิโรบ์ถาม

‘ข้าต้องกิน เพราะเวลานี้ข้ามีกายเนื้อ ถึงจะปฏิบัติก็ไม่ทำให้กายเนื้อ
 อิมทิพย์ ทั้งยังต้องนอนหลับพักผ่อนเหมือนมนุษย์ทั่วไป ส่วนไม้กายสิทธิ์จะมา
 เมื่อข้าต้องการใช้ เมื่อใช้เสร็จก็จะหายไป’ พร้อมกับคำพูด คทาทองในมือ
 ก็หายวับ

‘แล้วอะไรที่แม่หนูกินได้ล่ะ...กินโจ๊กใหม่ ลุงมีโจ๊กของรสหมู รสไก่ รส
 กุ้งให้เลือก หรือไม่ก็เป็นมะขี้กึ่งสำเร็จรูปรสต้มยำ รสเปิดพะไล รสหมูสับ’
 ลุงศิโรบ์เอ่ยถึงเสบียงที่มีอยู่ในครัว

‘ข้าไม่กินเนื้อสัตว์’ หญิงสาวตอบยิ้ม ๆ

‘อ้อ...งั้นผลไม้คงได้ใช่ไหม’

หญิงสาวพยักหน้าพลางยิ้ม

ลุงศิโรบ์จึงเอ่ย ‘ลุงขออนุญาตขึ้นบนเรือนหน่อยนะ’

‘เชิญจ๊ะ’

เมื่ออีกฝ่ายอนุญาต ลุงศิโรบ์ผู้เป็นเจ้าของบ้านแต่เปลี่ยนสถานะตนเหมือน
 เป็นแขกก็เดินขึ้นบันได พอเดินผ่านหญิงสาว เขาค้อมกายอย่างสุภาพก่อนเดินเข้า
 ส่วนครัว อันดับแรก เสียบปลั๊กกระดิกต้มน้ำร้อน แล้วหยิบโจ๊กหมูกึ่งสำเร็จรูป
 ออกมาฉีกปากซอง เทใส่ชาม ก่อนจะเปิดตู้เย็น หยิบสาลี แอ๊ปเปิ้ล และ
 พวงองุ่นมาใส่จาน หยิบเมล็ดเล็กวางไว้ข้างจาน จากนั้นเดินออกจากครัวไปตั้งไว้
 บนโต๊ะเตี้ยซึ่งมีเก้าอี้หวายสองตัวตั้งอยู่สองข้าง

‘สาลี แอ๊ปเปิ้ล กับองุ่น’ ลุงศิโรบ์ผายมือไปที่จานผลไม้บนโต๊ะ ‘แม่หนู
 กินได้ไหม’

‘ลุงต้องอนุญาตให้ข้ากินก่อน หรือไม่ก็เชิญข้ากิน ข้าถึงจะกินได้’ หญิงสาวตอบทั้งที่กระหายหิวมาก

ลุงศิลป์จึงปรับคำพูด ‘เชิญแม่หนูกินผลไม้’

‘ขอบคุณท่านมาก’ หญิงสาวตอบก่อนหยิบของขึ้นขึ้นมากิน

ลุงศิลป์มองแล้วรู้สึกสุขใจสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะเดินเข้าครัวก็เห็นน้ำในกระติกไฟฟ้าเดือดแล้ว กดน้ำใส่ชามที่เตรียมผงไว้ หยิบจานอีกใบครอบชาม รอเวลาสามนาทีก็ยกจานครอบออก เมื่อเห็นโจ๊กสุกดีแล้ว ก็หยิบจานอีกใบมารองชาม หยิบช้อนวางข้างจาน แล้วเดินถือจานใส่ชามโจ๊ก ตั้งใจจะเอาไปกินแถวๆ เต้นท์ แต่พอเดินผ่านหญิงสาว

‘ลุงมานั่งกินด้วยกันสิ’ เธอเอ่ยเสียงหวาน

‘จะดีหรือครับ’ ลุงศิลป์ถาม

‘ดีสิจ๊ะ...ลุง’ หญิงสาวเอ่ย

‘ก็ที่นี่ที่นั่งนี้นอนยัง...’

ลุงศิลป์เอ่ยต่อไม่ทันจบ แต่หญิงสาวรู้ว่าเจ้าของบ้านจะพูดว่าเธอถือสา เธอจึงยิ้มก่อนตอบ

‘มันไม่เหมือนกันจ๊ะ ที่นอนนั่นถือเป็นของใช้ส่วนตัวของลุง ถึงลุงจะมีภูมิธรรมสูง แต่ลุงก็เป็นผู้ชาย ข้าไม่ควรล่วงละเมิด ส่วนเก้าอี้ที่นั่งตัวนั้น เมื่อทำความสะอาดให้ปราศจากกลิ่นอายของลุง ข้าก็นั่งได้ ส่วนการนั่งรับประทานอาหารร่วมกัน เป็นการแสดงออกถึงมิตรภาพต่อกัน’

‘อ้อ...’ ลุงศิลป์พยักหน้าเข้าใจก่อนวางจานลงบนโต๊ะเตี้ย แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัวตรงข้ามกับหญิงสาว ค่อยๆ ตักโจ๊กที่ยังร้อนๆ เข้าปาก

หญิงสาวใช้มีดหั่นผลสลัดเป็นชิ้นๆ ค่อยๆ กินอย่างชื่นใจเพราะความฉ่ำน้ำของผลไม้

เมื่อทั้งสองกินอิ่ม...ลุงศิลป์ลุกขึ้นจะเอาจานชามเข้าไปล้างในครัว

‘ไม่ต้องจ๊ะ...ลุง’ หญิงสาวร้องห้าม

พลันไม้กายสิทธิ์ปรากฏขึ้นในมือ เธอโบกคทาทองเพียงเล็กน้อย จานชามโจ๊กและจานผลไม้ก็ลอยเข้าครัว ทำความสะอาดตัวเอง ส่วนผลแอปเปิ้ลที่เหลือ

กลับลอยเข้าไปอยู่ในช่องแช่ผลไม้ในตู้เย็น แล้วประตูตู้เย็นก็ปิดเอง

ลุงศิโรตม์อัครจริยใจ ก่อหน้าหันมามองนางอัปสรตรงหน้า

‘แม่หนูอย่าทำอย่างนี้ต่อหน้าคนอื่น’ ลุงศิโรตม์ทักท้วงก่อนตบท้าย ‘ที่ลุงพูด เพราะหวังดี’

‘ซ้ำซ้ำใจ’ รัศมีดาราตอบ

‘เออละ...ลุงมีเรื่องอยากหารีอกับแม่หนู’ ลุงศิโรตม์พูดน้ำเสียงจริงจัง ‘ลุงจะแกะสลักดอกไม้สลักทองนั้นเป็นรูปนางอัปสร ถ้าเป็นรูปนางอัปสรขอมเกรงว่าจะดึงดูดความสนใจพวกฝรั่งซะมากกว่า แต่ลุงสังหรณ์ใจว่าคนที่แม่หนูตามหาน่าจะเป็นคนไทย ลุงว่าจะแกะสลักเป็นรูปนางอัปสรกรีก’

“คุณรัศมี ๆ...” เสียงเรียกของพรดังแว่ว พร้อมกับเจ้าตัวโผล่หน้ามาที่ศาลาทำน้ำซึ่งรัศมีดารานั่งเล่นอยู่

“มีอะไรี่...พร” หญิงสาวถาม

“ป้าแซมให้มาเชิญคุณไปทานอาหารกลางวันค่ะ” สาวใช้วัยรุ่นตอบ

เสื้อซีฟองแขนกุตลีโพลต์โรสกับกางเกงขาสั้นสีครีมที่รัศมีดาราสวมใส่อยู่ เป็นเสื้อผ้าของพร ซึ่งถ้ารัศมีดาราไม่มีไม้กายสิทธิ์ละก็ เธอคงใส่ไม่ได้ เพราะรูปร่างของพรทั้งเล็กและผอมกว่าเธอ แต่ไม้กายสิทธิ์ก็สามารถเสกเสื้อผ้าให้มีขนาดตามต้องการ

รัศมีดาราเดินตามพรกลับมายังคฤหาสน์...ป้าแซมวางจานสลัดผักผลไม้ที่จัดไว้อย่างน่ารับประทาน สีสนของผักผลไม้หลายสีตัดกันอย่างสวยงาม ทั้งส้มจากแครอต เขียวจากแอปเปิ้ล และแดงจากมะเขือเทศ

“ป้าไม่ใส่เนื้อสัตว์เลยคะ น้ำสลัดก็เป็นสลัดน้ำใส ป้าปรุงเองกับมือ รับรองอร่อยคะ...คุณรัศมี” ป้าแซมที่ยืนอยู่ข้างๆ โต๊ะอาหารเริ่มโฆษณา

“จะ...ป้า” รัศมีดารารับคำอย่างที่ยุคสมัยนี้ใช้กัน เธอพยายามจับสังเกตคำพูดคำจาของคนรอบข้างแล้วเลียนแบบนำมาใช้

หญิงสาวนั่งลงรับประทานอาหารกลางวันเจิบๆ พรน่าน้ำส้มคั้นสดๆ แซ่
เย็นเจี๊ยบมาเสิร์ฟอย่างเอาอกเอาใจ เพราะหลังอาหารมื้อนี้ พรจะไปช้อปปิ้งกับ
รัศมีดารา

หลังจากรัศมีดารากินสลัดผักผลไม้หมดจาน ก็รวบรวมช้อนล้อย่างที่เห็น
คนอื่นทำ แล้วเอ่ยปากชม “อร่อยมากจ๊ะ...ป้า”

ป้าแซมยิ้มแก้มปริ ส่วนพรกลัวหน้าจิ้งจิวว่า “คุณรัศมีลองตีม้น้ำส้มที่พร
คั้นสิคะ”

รัศมีดาราไม่ขัด ยกแก้วน้ำส้มขึ้นตีม ตามด้วยคำชม “น้ำส้มก็อร่อยชื่นใจ”
เท่านั้นพรก็แสรังทำตัวลอย

“มากไปยะ...หล่อน” ป้าแซมกระแอมกระไอขัดคอ

“แหม...ป้า ก็คนมีฝีมือ ทำอะไรก็ดีไปหมด”

“ยะ...แม่คนมีฝีมือ ตำน้ำพริกยังไม่ละเอียดเลย”

“ป้าก็...เตี้ยวันนี้เขาใช้เครื่องปั่นกันแล้ว ไม่ต้องมานั่งตำให้เมื่อยมือหรอก”

พรเถียงคอบเป็นเอ็น

ป้าแซมหมั่นไล่เลยเท้าสะเอวฉับ ถามว่า “ตกลงเอ็งจะอยู่เถียงกะข้า ไม่ตาม
คุณรัศมีไปช้อปปิ้งแล้วไซ้มัย”

“ใครว่า...กำลังจะไปกันเตี้ยวันนี้”

“เตี้ยวันนี้ได้ยังไง...คุณรัศมียังไม่ได้แต่งตัวเลย” ป้าแซมแย้ง

“ชุดนี้ คุณรัศมีก็สวยสุดสาวหาใจแล้ว” พรเอ่ยก่อนบ่นมึงมา “ทีพรใส่
ไม่เห็นจะสวยอย่างนี้เลย”

“ใช่...คุณรัศมีเธอสวยยังกะนางฟ้านางสวรรค์ ข้าไม่เถียง แต่ใส่กางเกง
ขายาวไปเดินห้าง ดูยังไงก็ไม่เหมาะ” ป้าแซมให้เหตุผล

“แต่ฉันว่าเหมาะ...ที่คุณแพรซึ่งยังใส่ขายาวไปเดินช้อปปิ้งบ่อยๆ เลย” พร
เถียง

ป้าแซมอึ้ง เถียงไม่ออก

รัศมีดาราเลยตัดลิ้นใจ “ป้าแซมพูดถูก รัศมีจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนออก
จากบ้าน”

“แต่ชุดที่ดีที่สุดของพริกก็คือชุดนี้นะ” พรเสียงอ้อย

ป้าแซมแก้ปัญหาไม่ตก เพราะเครื่องแต่งกายของพรส่วนใหญ่มักจะเป็นกางเกงขาสั้นเพื่อจะได้ทำงานสะดวก กับชุดประจำตำแหน่งซึ่งเป็นกระโปรงทรงตรงยาวกรอมเข่า กับเสื้อแขนสั้นคอบัวติดกระดุมหน้า ที่ป้าแซมกับพรสวมใส่ยามมีแขกคนสำคัญมาบ้าน

“ไม่เป็นไร... รัศมีใส่ชุดเมื่อคืนก็ได้” รัศมีดาราเอ่ย

“ชุดนั้นเปียกฝน ยังไม่ได้ซักไม่ใช่หรือ” ป้าแซมถาม

“รัศมีซักตากในห้อง ตอนนี่คงแห้งแล้ว รัศมีจะไปเปลี่ยนเดี๋ยวนี้” พรบอกลงชมให้เตรียมรถด้วย” ว่าแล้วหญิงสาวก็เดินขึ้นไปชั้นบน

รัศมีดารากับพรเลือกซื้อเสื้อผ้าในห้างสรรพสินค้าได้ทำชุด

พรถามพนักงานว่า “เท่าไร”

“หนึ่งหมื่นหกพันห้าร้อยค่ะ” พนักงานสาวตอบอย่างสุภาพ

รัศมีดารายื่นซองใส่ธนบัตรจำนวนสามหมื่นบาทให้พนักงานทั้งสอง พรเห็นเข้ารีบตะครุบกลับ แล้วเปิดซองนับธนบัตรมูลค่าหนึ่งพันบาทจำนวน ๑๗ ใบยื่นส่งให้ พนักงานรับเงินแล้วก็เดินผลไปพร้อมกับสินค้า

ลับหลังพนักงาน พรรีบอภรัศมีดาราทันที “คุณรัศมีจะให้ซองเงินเขาไปทั้งหมดแบบนี้ไม่ได้นะคะ คุณต้องหยิบเงินให้เขาพอดีๆ หรือเกินนิดหน่อย แล้วรอเงินทอน”

รัศมีดาราพยักหน้ารับรู้ “รัศมีจะจำไว้”

สองสาวรีบถูงเสื้อผ้าและเงินทอนก่อนเดินออกจากแผนกเสื้อผ้า ระหว่างทางเดินผ่านร้านจำหน่ายสินค้าแอนติคของกานต์

กานต์เห็นรัศมีดาราที่วิ่งออกมาหน้าร้านพลางร้องเรียก “คุณๆ...หยุดก่อน!”